

РЕШЕНИЕ

№ 18215

гр. София, 27.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8101** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е след като с Определение № 21947 от 29.08.2022 г. на Софийския районен съд по гр.дело № 41919/2022 г. Съдът е изпратил по подсъдност на АССГ предявения главен иск от "Даная 9" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], чрез адв.В., срещу Столичната дирекция на вътрешните работи (ответникът уточнен с молба от 10.08.2022 г.), с претенция за заплащане на сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпяна загуба вследствие неполагане на дължима грижа от лица, действащи от името и за сметка на ответника при извършване първоначална регистрация на товарен автомобил "Форд Транзит" с рама № WF0XXXTTGXGK07016, двигател № GK07014, ведно със законната лихва от 16.04.2019 г. Претендира се и присъждане на разноските по съдебното производство.

Пред СРС ищецът "Д. 9" е предявил следните иски:

1. Главен иск срещу СДВР за заплащане на сумата от 15000 лв., представляваща обезщетение за неполагане на дължима грижа от лица, действащи от името и за сметка на ответника при извършване при първоначална регистрация на указания товарен автомобил, в резултат на което деяние на служители на ответника ищецът е претърпял имотна вреда – загуба в размер на 15 000 лв., ведно със законната лихва от 16.04.2019 г.

2. Еwentуален иск с правно основание чл.55, ал.1 от Закона за задълженията и договорите (при отхвърляне на главния иск) срещу А. Х. Й. за заплащане на сумата от 15 000 лв., представляваща заплатена продажна цена по развален договор за покупко-продажба на МПС с нотариална заверка на подписите рег.№ 14012 от 16.04.2019 г. на нотариус А. Н..

Ищецът твърди, че на 16.04.2019 г. закупил от ответника А. Х. Й. товарния автомобил за сумата от 15 000 лв., като преди сключването на договора описаното МПС е било регистрирано от отдел Пътна полиция към СДВР. Сочи, че на 20.06.2022 г. автомобилът бил спрян за проверка от органите на МВР, при която е било установено, че същият е обявен за издирване в чужбина от действителния му собственик – лизингово дружество. Поддържа се, че органите на МВР са иззели автомобила, като станало ясно, че същият е бил обявен за издирване малко след закупуването му от ответника. Ищецът твърди още, че е развалил договора за покупко-продажба на основание чл.189 вр. чл.87 ЗЗД и е поискал връщане на платената цена от 15 000 лв., но плащане не последвало от А. Х. Й.. По-нататък ищецът твърди, че служители на главния ответник не са положили дължимата грижа при извършване на първоначална регистрация на процесния автомобил на 16.04.2019 г., като не са извършили проверка в т.н. система "ШИС", за да проверят дали превозното средство е собственост на лицето, което подава документи за регистрацията му. Поддържа, че пропускът е при и по повод изпълнение на функциите на СДВР по извършване на първоначална регистрация на автомобила в България. В тази връзка настоява, че ако служителите на СДВР са положили дължимата грижа при изпълнение на дейността си, са щели да проверят собствеността на автомобила и да не допуснат регистрацията ѝ в България с посочен собственик А. Х. Й.. Ищецът сочи, че Й. се е легитимирала с издадените талони за регистрация като собственик на процесното МПС, поради което той е закупил автомобила и е претърпял имуществена вреда в размер от 15 000 лв.

В условията на еwentуалност, при отхвърляне на главния иск, ищецът е претендирал сумата от 15 000 лв. от еwentуалния ответник А. Х. Й. като платена на отпаднало основание след развалянето на договора за покупко-продажба.

Твърди, че е развалил сключения договор за покупко-продажба на основание чл.189 вр. чл.87 ЗЗД, като е поканил А. Х. Й. незабавно след получаване на изявлението да върне заплатената продажна цена от 15 000 лв. по посочена в него банкова сметка. Настоява, че независимо от развалянето на договора и дори да бъде уважен един иск за връщане на дължимата продажна цена, продавачът А. Х. Й. е лице без никакво имущество на нейно име, без вземания по банкови сметки или трудов договор, без недвижимо имущество, което ищецът да може да осребри и да се удовлетвори за вземането си за продажната цена.

Отправеното до Съда искане е да присъди на ищеца претендираната сума, както и разноските по настоящото дело. В с.з. ищецът чрез адв.В. поддържа иска, моли Съда да уважи предявения иск по съображенията, изложени в исковата молба, като претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък, инкорпориран в исковата молба (л.5 от гр.дело № 41919/2022 г. на СРС). В с.з. развива подробни съображения за основателност на иска.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 от Гражданския процесуален кодекс е постъпил отговор от СДВР, в който последният чрез юк.И. излага становище за неоснователност на исковата претенция. Намира, че ищецът не е доказал настъпването на вреда. Счита, че от събраните по делото

доказателства не може да се установи по безспорен начин твърдяната вреда и връзката между нея и действията на ответната дирекция. При липсата на законовите предпоставки на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, ответникът моли Съда да отхвърли исковата молба по изложените в отговора съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В с.з. ответникът чрез юк.Г. моли Съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан по съображения, подробно изложени в депозирания отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което се претендира от ищеца. Софийската градска прокуратура чрез прокурор К. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и моли Съда да отхвърли същата.

Административен съд-София град, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 16.04.2019 г. между ищцовото дружество като купувач и А. Х. Й. като продавач, е сключен договор за покупко-продажба на МПС - товарен автомобил "Форд Транзит" с рег. [рег.номер на МПС] , рама № WF0XXXTTGXGK07016, двигател GK07014. Договорът е сключен с нотариална заверка на подписите рег.№ 14012 от 16.04.2019 на нотариус А. Н., № 558 на Нотариалната камара. Договорена е продажна цена от 15 000 лв., платена по банков път в деня на сключване на договора.

Указаното МПС е било регистрирано в РБългария от отдел "Пътна полиция" към СДВР на 16.04.2019 г., но преди сключване на договора, като регистрацията е била извършена от А. Х. Й. и същата е била вписана като собственик на превозното средство в издадения й талон за регистрация на МПС-1 част и II част.

След сключване на договора за покупко-продажба ищцовото дружество се е възползвало от възможността в ОПП-СДВР да не сменя регистрационните табели на закупеното МПС, тъй като същото е имало регистрационен номер СВ 2336 НМ. Дружеството е сменило талоните на автомобила с вписан нов собственик "Д. 9". Дружеството е започнало да ползва автомобила за куриерски разнос.

На 20.06.2022 г. на автомобила е извършена проверка от органи на МВР, при която е установено, че моторното превозно средство е обявено за издирване в чужбина от действителния му собственик - лизингово дружество, различно от А. Х. Й., която го е продало на ищцовото дружество. На същата дата инспектор М. Б. при 07 РУ-СДВР е иззел указаното МПС от фактическа власт на ищцовото дружество. На 21.06.2022 г. е съставен протокол за доброволно предаване № 3382-р-23731/21.06.2022 г., от който се установява, че вещта е отнета от органите на МВР поради това, че е чужда собственост, обявена за издирване.

Ищцовото дружество е развалило сключения договор за покупко-продажба на основание чл.189 вр. чл.87 ЗЗД, като е поканило А. Х. Й. незабавно след получаване на изявлението да върне заплатената продажна цена от 15 000 лв. по посочена в него банкова сметка. Изявлението за разваляне е приложено към исковата молба.

По делото към доказателствения материал се приобщиха следните писмени доказателства: административната преписка по първоначална регистрация в Република България на товарен автомобил "Форд Транзит", рама № WF0XXXTTGXGK07016, двигател GK07014, рег. [рег.номер на МПС] (л.97; пр.пр.№ 54987/2022 г. по отнемане на МПС рег. [рег.номер на МПС] - товарен автомобил "Форд Транзит", вкл. протокол за доброволно предаване на вещ № 3382-р-23731/21.06.2022 г. (л.93, прил.1); справка от Агенцията по вписванията -

Имотен регистър, относно налични актове за собственост на А. Х. Й. (л.74); справка от БНБ за банкови сметки на А. Х. Й. (л.94); справка от НАП относно регистрирани трудови договори на А. Х. Й., ЕГН: [ЕГН] (л.71); превод на документи от чужд език (л.125).

По приложените към писмения отговор на ответника документи от преписката по първоначална регистрация на товарния автомобил - две декларации от А. Х. Й. (л.32 и л.35) процесуалният представител на ищеца с молба от 13.02.2024 г. (л.69) заяви оспорване на същите като неистински с твърдение, че те не са автентични. В изпълнение на процедурата по чл.193, ал.2 ГПК Съдът указа на ответника да заяви дали желае да се ползва от оспорените документи. В с.з., проведено на 04.07.2024 г. процесуалният представител на ответника юк.Г. заяви, че няма да се ползва от оспорените документи. Поради това с протоколно определение от същата дата Съдът ги изключи от доказателствения материал по делото (л.134-гръб).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

По силата на чл.7 от Конституцията на Р. България държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Така прогласеният в основния закон принцип е залегнал в нормата на чл.203 АПК, който позволява на гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, които са им причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Във връзка с обсъждане на въпроса за допустимостта на исковата молба следва да се посочи още, че наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл.1, ал.1 ЗОДОВ имат отношение към основателността на иска, а не към неговата допустимост (Определение № 8484/25.06.2009 г. по адм. дело № 8437/2009 г. на ВАС, Определение № 14030/17.12.2008 г. по адм. дело № 9536/2008 г. на ВАС, Определение № 1492/04.02.2009 г. по адм. дело № 579/2009 г. и Определени № 6452/16.05.2018 г. по адм. дело № 5068/2018 г. на ВАС).

В чл.204 АПК са въведени специални предпоставки за допустимост на предявените иски по Глава XI АПК, наред с общите предпоставки за допустимост на исковите, предвидени в ГПК.

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е СДВР според чл.37, ал.1, т.2 ЗМВР, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Исковете за обезщетения за вреди от имуществен характер - загуби и пропуснати ползи и неимуществени такива, причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица се разглеждат от административния съд по реда на чл.203 и сл. АПК, към който препраща и чл.1, ал.2 ЗОДОВ. Разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ урежда материалноправния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси съответно към гражданските закони - § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Следователно, искът по Глава единадесета АПК е граждански, основаващ се на фактическия състав на непозволеното увреждане, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. С оглед на това, отговорността следва да бъде характеризирана като гаранционно-обезпечителна.

Отговорността по чл.45 ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Нормите на чл.203 АПК и чл.1 ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "действия" и "бездействия" не следва да се разбира всички фактически действия или бездействия на административните органи или на техни длъжностни лица. Става въпрос за определени действия или бездействия, които се извършват (касателно действията) или би следвало да се извършват (касателно бездействията) от държавни или общински органи, или техни длъжностни лица, при или по повод на административната дейност и в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреденото лице може да търси обезщетение.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по

чл.1 ЗОДОВ.

Според чл.204, ал.4 АПК, когато вредите са причинени от бездействие, както се твърди в настоящия казус, незаконосъобразността се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Първата предпоставка, въз основа на която може да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразно фактическо бездействие на длъжностни лица на ответника. В тази връзка ищецът твърди, че служители на ОПП-СДВР не са положили дължимата грижа при извършване на първоначална регистрация на процесния автомобил на 16.04.2019 г., като не са извършили проверка в т.н. система ШИС, за да проверят дали превозното средство е собственост на лицето, което подава документи за регистрацията му. Поддържа тезата, че ако служителите на СДВР бяха положили дължимата грижа при изпълнение на дейността си, те са щели да проверят собствеността на автомобила и да не допуснат регистрацията ѝ в България с посочен собственик А. Х. Й..

Съдът намира, че не е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, доколкото не са налице извършени от служители на ответника незаконосъобразни бездействия при или по повод изпълнение на административна дейност по регистрацията на товарния автомобил.

Редът за регистриране на МПС е уреден в чл.140 от Закона за движението по пътищата и в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. В съответствие с разпоредбата на чл.143, ал.5 ЗДвП длъжностни лица при ответника са извършили първоначалната регистрация на автомобила в страната.

В чл.5 от Наредбата е предвидено, че превозните средства се регистрират по идентификационен номер (VIN), категория, марка и други данни, посочени в представените по реда на глава втора документи. При регистрация звената на МВР извършват необходимите проверки за: идентификацията на превозното средство, в случаите, когато се изисква; достоверността на представените документи и данните на собственика; произхода на превозното средство; техническата изправност на превозното средство и неговото комплектоване. При извършване на проверките се използват национални и международни информационни фондове, технически методи и средства. Служителите, извършващи проверки и регистрация, заверяват документите за регистрация и отговарят за правилното и точното им попълване, както и за достоверността на направените заверки.

Според легалното определение, дадено в т.8 на § 2 от ДР на Наредбата, идентификация е съвкупност от действия, извършвани за: сверяване данните на идентификационните номера от документите с тези върху превозното средство; проверка на превозното средство в АИС ИД – НШИС; проверка в масива за регистрирани превозни средства по идентификационен номер и по регистрационен номер (ако има регистрация); проверка за наличие на данни в масива за марки и модели; проверка в международните масиви за издирвани МПС; проверка в международните масиви за регистрирани МПС; проверка за съответствие на всички данни на представеното превозно средство с данните, описани в документите за собственост и произход; проверка на ПС за изменение в конструкцията.

В регламентираната от Наредбата процедура не е предвидено при проверката в ШИС за обявените за издирване автомобили да се създава писмен документ.

Съдът следва да съобрази доколко страните в процеса са справиха с тежестта на доказване. Съобразно чл.154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при

носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, незаконосъобразността на фактическото бездействие, настъпването на твърдените вреди, както и причинната връзка между тях. Следва да се има предвид, че доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

В контекста на горното Съдът намира за недоказани твърденията на ищеца, че не е извършена проверка в ШИС при първоначалната регистрация на автомобила. В случая служителите от ОПП-СДВР са заверили документите за регистрация, с което са удостоверили извършените проверки.

Дори и да се приеме обаче, че такава идентификация не е извършена, то с оглед изложеното в исковата молба, че процесното МПС е било обявено за издирване месец или повече след сключване на договора за покупко-продажба, то няма как към момента на регистрация 16.04.2019 г. да се установи, че автомобилът е издирван. Към този момент автомобилът не е бил обявен за издирване.

Втората предпоставка за възникване правото на обезщетение е наличие на вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди, които в случая се сочат като имуществени. Съдът намира, че и тази предпоставка не е налице. Претендираната сума от 15 000 лв. е платена по договор за продажба на МПС от 16.04.2019 г. Продажбата на чужда вещ не е недействителна, поради което сумата е платена от ищеца въз основа на валиден договор. Претенциите въз основа на този договор ищецът може насочи срещу продавача, който не е изпълнил задължението си да прехвърли на купувача собствеността върху автомобила. Точно това ищецът е сторил с предявяване на иск пред СРС срещу А. Х. Й..

На следващо място в случая не би могла да съществува и причинна връзка между твърдените вреди и действията на служителите на ответника при регистрацията на автомобила.

В мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълк.дело № 2/2016г. на ВАС е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл.4 ЗОДОВ понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал нито в ЗОДОВ, нито в чл.51 ЗЗД, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в други нормативни актове от действащото право. Правната теория и съдебната практика са приели критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на ВКС, изразена в Решение № 81 от 27.1.2006 г. по гр.дело № 23/2005 г., Решение № 129 от 25.07.2005 г. по гр.дело № 2439/2003 г. и други е възприето разбирането, че "... непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а

преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвентна и вредите". Основавайки се на това разбиране, съдилищата безпротиворечиво приемат, че пряка и непосредствена е тази вреда, за която неправомерното поведение на административния орган би било необходимо и достатъчно условие за настъпването ѝ. В конкретния случай обаче това не е така, тъй като само и единствено твърдяното бездействие на служителите на ответника, не би могло да доведе до вреда за ищеца. Намаляването на ищцовото имущество със заплатената сума от 15 000 лв. е резултат от сключения договор за покупко-продажба на автомобила. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 2125 от 17.02.2021 г. по адм.дело № 5970/2020 г.

В случая вредата, която се претендира, е пряка и непосредствена последица от извършената продажба на процесния автомобил, а не от поведението на полицейските органи, поради което приложение следва да намери чл.189, ал.1 ЗЗД. Според тази разпоредбата, ако продадената вещ принадлежи изцяло на трето лице, купувачът може да развали продажбата. В този случай продавачът е длъжен да върне на купувача платената цена и да му заплати разносните по договора, както и необходимите и полезни разноски за вещта. За другите вреди продавачът отговаря съгласно общите правила за неизпълнение на задължението. Ето защо ищецът правилно е насочил претенцията си първоначално спрямо лицето, от което е закупил процесния автомобил.

Изложеното налага извода, че при липса на назаконосъобразни бездействия на ответника и недоказано настъпване на твърдените вреди, липсва и причинно-следствена връзка между тях, т.е. не е установена и последната предпоставка за ангажиране отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е неоснователен, то и искът за заплащане на законната лихва върху главницата следва да бъде отхвърлен.

В съответствие с нормата на чл.81 ГПК Съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. С изменението на чл.10, ал.2 и ал.3 от ЗОДОВ в ред. ДВ, бр.94/2019 г., се предвиди отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от юрисконсулт при пълно или частично отхвърляне на иска. Съгласно чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, приложима на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ във вр.с чл.78, ал.8 ГПК и чл.144 АПК, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Настоящото дело не се характеризира с фактическа и правна сложност, разгледано е и решено в рамките на три съдебни заседания, поради което Съдът определя сумата от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение на ответника.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ предявения главен иск от "Даная 9" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с претенция за заплащане на сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпяна загуба вследствие неполагане на дължимата грижа от лица, действащи от името и за сметка на ответника при извършване първоначална регистрация на товарен автомобил "Форд Транзит" с рама № WF0XXXTTGXGK07016, двигател № GK07014, ведно със законната лихва от 16.04.2019 г.

ОСЪЖДА "Даная 9" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: